

Udenrigsministeriet
 Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
 Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
 Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
 24. maj 2019

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i den indeværende uge samt i de kommende to uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-508/18	<p>Minister for Justice and Equality m.fl.</p> <p>1. Skal en offentlig anklagers uafhængighed af den udøvende magt afgøres i henhold til dennes rolle i det relevante nationale retssystem? Hvis dette ikke er tilfældet, efter hvilke kriterier skal spørgsmålet om uafhængighed af den udøvende magt da afgøres efter?</p> <p>2. Er en offentlig anklager, som i henhold til national ret er underlagt mulig styring eller instruktion enten direkte eller indirekte fra et justitsministerium, tilstrækkelig uafhængig af den udøvende magt til at kunne betragtes som en judicial myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. Såfremt dette er tilfældet, skal den offentlige anklager da tillige være funktionelt uafhængig af den udøvende magt, og hvilke kriterier skal spørgsmålet om funktionel uafhængighed afgøres efter?</p> <p>4. Hvis den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt, er en offentlig anklager, som er begrænset til at iværksætte og gennemføre efterforskning, til at sikre at sådanne efterforskninger udføres objektivt og i overensstemmelse med loven, at rejse tiltale, at fuldbyrde retslige afgørelser, at gennemføre retsforfølgning af lovovertrædelser ved domstolene og at give møde i appelsager, som ikke udsteder nationale arrestordre, og som ikke må udføre retslige opgaver, da en »judicial myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>5. Er den offentlige anklager i Lübeck en judicial myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	27.05.19

	arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?			
C-509/18	<p>Minister for Justice and Equality m.fl.</p> <p>1. Er de kriterier, i henhold til hvilke det skal afgøres, om en offentlig anklager, der er udpeget som en udstedende judiciel myndighed i henhold til artikel 6, stk. 1, er en judiciel myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i rammeafgørelsen af 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne, at 1) den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt og 2) anses for at forvalte retsplejen eller deltage i forvaltningen af retsplejen i dennes egen retsorden?</p> <p>2. I benægtende fald, hvilke kriterier skal den nationale ret da anvende ved afgørelsen af, om en offentlig anklager, der er udpeget som en udstedende judiciel myndighed i henhold til rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1, er en judiciel myndighed i henhold til artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. For så vidt som kriterierne omfatter et krav om, at den offentlige anklager forvalter retsplejen eller deltager i forvaltningen af retsplejen, skal det så afgøres i overensstemmelse med den status, han har i sin egen retsorden, eller i overensstemmelse med bestemte objektive kriterier? Hvad er de objektive kriterier i givet fald?</p> <p>4. Er Republikken Litauens offentlige anklager en judiciel myndighed i den selvstændige betydning af dette begreb i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	27.05.19
C-82/19 PPU	<p>Minister for Justice and Equality</p> <p>1. Skal en offentlig anklagers uafhængighed af den udøvende magt afgøres i henhold til dennes rolle i det relevante nationale retssystem? Hvis dette ikke er tilfældet, efter hvilke kriterier skal spørgsmålet om uafhængighed af den udøvende magt da afgøres efter?</p> <p>2. Er en offentlig anklager, som i henhold til national ret er underlagt mulig styring eller instruktion enten direkte eller indirekte fra et justitsministerium, tilstrækkelig uafhængig af den udøvende magt til at kunne betragtes som en judiciel myndighed som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p> <p>3. Såfremt dette er tilfældet, skal den offentlige anklager da tillige være funktionelt uafhængig af den udøvende magt, og hvilke kriterier skal spørgsmålet om funktionel uafhængighed afgøres efter?</p> <p>4. Hvis den offentlige anklager er uafhængig af den udøvende magt, er en offentlig anklager, som er begrænset til at iværksætte og gennemføre efterforskning, til at sikre at sådanne efterforskninger udføres objektivt og i overensstemmelse med loven, at rejse tiltale, at fuldbyrde retslige afgørelser, at gennemføre retsforfølgning af lovovertrædelser ved domstolene og at give møde i appelsager, som ikke udsteder nationale arrestordre, og som ikke må udføre retslige opgaver, da en »judiciel myndighed« som omhandlet i rammeafgørelsens artikel 6, stk. 1?</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	27.05.19

	5. Er anklagemyndigheden i Zwickau en judicial myndighed som omhandlet i artikel 6, stk. 1, i rammeafgørelsen af 13. juni 2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne?			
--	---	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
Forenede sager C-609/17 og C-610/17	TSN m.fl. 1) Er artikel 7, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne er uarbejdsdygtig, trods ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af denoverenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie? 2) Har artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder retsvirkning i et ansættelsesforhold mellem private retssubjekter, dvs. direkte horisontal retsvirkning? 3) Beskytter artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder den optjente ferie, såfremt feriens varighed overstiger den i arbejdstidsdirektivets artikel 7, stk. 1, fastsatte årlige ferie på mindst fire uger, og er denne bestemmelse i chartret om grundlæggende rettigheder til hinder for en national bestemmelse i en overenskomst eller en fortolkning af denne, hvorefter en arbejdstager, som er uarbejdsdygtig ved begyndelsen af sin årlige ferie eller en del af denne, uanset ansøgning herom ikke har krav på at få overført en ferie, som falder inden for den pågældende periode, og som han ifølge overenskomsten er berettiget til, når den manglende overførsel af den overenskomstmæssige ferie ikke reducerer arbejdstagerens ret til fire ugers årlig ferie?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Moderniseringsstyrelsen	GA	04.06.19
C-18/18	Glawischnig-Piesczek Sagen vedrører: 1. Er artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationsfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked («direktivet om elektronisk handel») generelt til hinder for en af de nedenfor anførte forpligtelser for en host provider, som ikke omgående har fjernet ulovlig information, dvs. ikke kun at fjerne denne ulovlige information som omhandlet i direktivets artikel 14, stk. 1, litra a), men også anden ordret identisk information: a.a. i hele verden? a.b. i den pågældende medlemsstat? a.c. fra den pågældende bruger i hele verden? a.d. fra den pågældende bruger i den pågældende medlemsstat? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Gælder dette også for informationer med samme betydning?	Kulturministeriet Erhvervsstyrelsen Forbrugerombudsmanden	GA	04.06.19

	3. Gælder dette også for informationer med samme betydning, så snart operatøren har fået kendskab til denne omstændighed?			
C-38/17	<p>GT</p> <p>1) Er den kompetence, som Den Europæiske Union er blevet tildelt med henblik på at sikre forbrugerne et højt beskyttelsesniveau, de grundlæggende principper i EU-retten om lighed for loven, en effektiv søgsmålsadgang og en retfærdig rettergang og forskellige elementer i præamblen til direktiv 93/13/EF (»det blev i Fællesskabets to programmer for en politik vedrørende forbrugerbeskyttelse og -oplysning understreget, at det er vigtigt at beskytte forbrugerne mod urimelige kontraktvilkår; denne beskyttelse skal sikres ved love og andre forskrifter, der enten skal harmoniseres på fællesskabsplan eller vedtages direkte på dette plan; i overensstemmelse med princippet under afsnittet om »beskyttelse af forbrugernes økonomiske interesser« i de to programmer skal forbrugere, der erhverver varer eller tjenesteydelser, beskyttes mod misbrug af sælgers stærkere stilling herunder især mod standardkontrakter og udelukkelse af væsentlige rettigheder i kontrakterne; forbrugeren kan sikres en bedre beskyttelse gennem vedtagelse af ensartede bestemmelser vedrørende urimelige vilkår; disse bestemmelser skal finde anvendelse på alle aftaler, som indgås mellem erhvervsdrivende og forbrugere; dette direktiv finder derfor ikke anvendelse på bl.a. arbejdskontrakter, aftaler vedrørende arveret og familieret samt aftaler om oprettelse af selskaber og om disses vedtægter; forbrugeren skal nyde samme beskyttelse ved en mundtlig aftale som ved en skriftlig, og i sidstnævnte tilfælde uafhængigt af, om vilkårene er indeholdt i et eller flere dokumenter; de nationale lovgivninger giver imidlertid på nuværende tidspunkt kun mulighed for en delvis harmonisering; kun kontraktvilkår, der ikke er blevet individuelt forhandlet, er omfattet af dette direktiv; det er vigtigt at give medlemsstaterne mulighed for under overholdelse af Traktaten at sikre forbrugeren et højere beskyttelsesniveau ved at fastsætte strengere nationale bestemmelser end bestemmelserne i dette direktiv; [...]kontrakterne skal være formuleret på en klar og forståelig måde, og forbrugeren skal have en reel mulighed for at gøre sig bekendt med alle vilkårene, og i tvivlstilfælde gælder den fortolkning, der er mest fordelagtig for forbrugeren; [...]« og endelig, artikel 4, stk. 2, og artikel 5 i direktiv 93/13/EF til hinder for en bindende national retspraksis, der a) og/eller b) a) ikke som en betingelse for aftalens gyldighed pålægger forbrugerens medkontrahent at give forbrugeren mulighed for forud for indgåelsen af aftalen at blive bekendt med vilkår i aftalen, som er affattet klart og forståeligt, og som er aftalens hovedgenstand, herunder den valutakurs, der finder anvendelse på udbetalingen af et lån i udenlandsk valuta på en måde, der ikke medfører aftalens ugyldighed? b) giver forbrugerens medkontrahent mulighed for først (eksempelvis i et særligt dokument) at underrette om vilkår i aftalen, der er affattet klart og forståeligt, og som er aftalens hovedgenstand, på det tidspunkt, hvor forbrugeren uigenkaldeligt har forpligtet sig til at opfylde aftalen, uden at denne omstændighed udgør en begrundelse for aftalens ugyldighed?</p>	Justitsministeriet	Dom	05.06.19

C-641/17	<p>College Pension Plan of British Columbia</p> <p>1) Er de frie kapitalbevægelser i henhold til artikel 63, stk. 1, TEUF, sammenholdt med artikel 65 TEUF, til hinder for ordninger i en medlemsstat, hvorefter en ikke-hjemmehørende erhvervstilknyttet alderspensionskasse, som i sin væsentlige struktur er sammenlignelig med en tysk pensionskasse, ikke opnår nogen skattelempelse på kapitalindkomst for modtaget udbytte, mens tilsvarende udbetalinger af udbytte til indenlandske pensionskasser ikke medfører nogen eller kun en forholdsmæssig lille forhøjelse af selskabsskatten, da de har mulighed for ved skatteansættelsen at reducere deres skattepligtige overskud ved at fratække hensættelser til pensionsudbetalingsforpligtelser og modregne den betalte skat på kapitalindkomst ved et fradrag og – for så vidt det beløb, der skal betales i selskabsskat, er lavere end fradragsbeløbet – ved refusion? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er restriktionen af de frie kapitalbevægelser i henhold til KStG's § 32, stk. 1, nr. 2), lovlige ifølge artikel 63 TEUF, sammenholdt med artikel 64, stk. 1, TEUF, over for tredjelande, fordi den hænger sammen med levering af finansielle tjenesteydelser?</p>	Skatteministeriet	GA	05.06.19
C-142/18	<p>Skype Communications</p> <p>1. Skal den definition på en elektronisk kommunikationstjeneste, der er givet i artikel 2, litra c), i direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og – tjenester, med senere ændringer, forstås således, at en IP-telefonitjeneste, der udbydes via software, som termineres via et offentligt telefonnet til et fastnummer eller mobilnummer i henhold til en national telefonnummerplan (af typen E.164), skal kvalificeres som en elektronisk kommunikationstjeneste, til trods for den omstændighed, at den internetadgangstjeneste, hvorigennem en bruger opnår adgang til den pågældende IP-telefonitjeneste, allerede i sig selv udgør en elektronisk kommunikationstjeneste, mens udbyderen af denne software tilbyder denne tjeneste mod vederlag og indgår aftaler med udbydere af telekommunikationstjenester, der er behørigt godkendt til at overføre og terminere opkald via det offentlige telefonnet, der muliggør terminering af opkald til et fastnet- eller mobilnummer i henhold til en national telefonnummerplan? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at softwarens funktionalitet, der muliggør taleopkaldet, kun er en funktionalitet af denne, som kan anvendes uden denne? 3. Såfremt de to første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen af det første spørgsmål den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at udbyderen af tjenesten i sine almindelige vilkår bestemmer, at han ikke påtager sig ansvaret i forhold til slutbrugeren for overføringen af signaler? 4. Såfremt de tre første spørgsmål besvares bekræftende, er besvarelsen af det første spørgsmål den samme, såfremt der tages hensyn til den omstændighed, at den ydede tjeneste ligeledes opfylder definitionen på en »informationssamfundstjeneste«?</p>	Energistyrelsen	Dom	05.06.19

C-33/18	<p>V</p> <p>Skal artikel 87, stk. 8, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 883/2004 af 29. april 2004 om koordinering af de sociale sikringsordninger fortolkes således, at en person, der, inden den 1. maj 2010, indledte en lønnet beskæftigelse i Storhertugdømmet Luxembourg og selvstændig virksomhed i Belgien, for at være omfattet af den lovgivning, der finder anvendelse i henhold til forordning nr. 883/2004, skal indgive en udtrykkelig anmodning herom, selv om den pågældende ikke var omfattet af den belgiske lovgivning før den 1. maj 2010 og først var omfattet af den belgiske lovgivning om den sociale sikringsordning for selvstændige erhvervsdrivende med tilbagevirkende kraft efter udløbet af den frist på tre måneder, der løb fra den 1. maj 2010?</p> <p>Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, medfører anmodningen som omhandlet i artikel 87, stk. 8, i forordning nr. 883/2004 indgivet under de ovenfor beskrevne omstændigheder da anvendelse af lovgivningen i den kompetente medlemsstat i henhold til forordning (EF) nr. 883/2004 med tilbagevirkende kraft fra den 1. maj 2010?</p>	Beskæftigelsesministeriet	Dom	06.06.19
C-58/18	<p>Schyns</p> <p>Sagen vedrører: a) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 1, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.75 i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren og kreditformidleren i de kreditaftaler, som de sædvanligvis tilbyder eller involveres i, skal tilvejebringe den kredittype og det kreditbeløb, der er mest passende, under hensyntagen til forbrugeren's finansielle situation på tidspunktet for aftalens indgåelse og til kredittens formål, for så vidt som den sidstnævnte bestemmelse indeholder en generel forpligtelse for kreditgiveren eller kreditformidleren til at tilvejebringe den mest passende kredit for forbrugeren, som ikke fremgår af det nævnte direktivs ordlyd? b) Er artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler, hvis formål er at sikre, at forbrugeren er i stand til at vurdere, om den foreslåede kreditaftale passer til vedkommendes behov og finansielle situation, i modstrid med ordlyden af artikel 15, stk. 2, i loi sur le crédit à la consommation (ophævet og efterfølgende erstattet af artikel VII.77, stk. 2, første afsnit, i Code de droit économique), hvori det bestemmes, at kreditgiveren kun kan indgå en kreditaftale, hvis vedkommende i betragtning af de oplysninger, som denne råder over eller bør råde over, navnlig på grundlag af den søgning, der kræves i artikel 9 i loi du 10 août 2001 relative à la Centrale des crédits aux particuliers, og på grundlag af de i artikel 10 nævnte oplysninger, med rimelighed må formode, at forbrugeren vil kunne opfylde de forpligtelser, der følger af aftalen, for så vidt som det følger heraf, at kreditgiveren selv tager stilling til, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugeren's sted? [Org. s. 9] 2. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/48/EF af 23. april 2008 om forbrugerkreditaftaler da fortolkes således, at det</p>	Finanstilsynet	Dom	06.06.19

	alligevel forpligter kreditgiveren og kreditformidleren til at vurdere, om det er hensigtsmæssigt at yde kredit, i forbrugerens sted?			
C-264/18	P.M. e.a Kan artikel 10, litra c), og litra d), nr. i), ii) og v), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 »om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF« forenes med lighedsprincippet, i sig selv eller i givet fald sammenholdt med subsidiaritetsprincippet og med artikel 49 og 56 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, for så vidt som de deri omhandlede tjenesteydelser er undtaget fra anvendelsen af reglerne om indgåelse af offentlige kontrakter i det nævnte direktiv, som dog skal sikre fuld konkurrence og fri bevægelighed i forbindelse med det offentlige køb af tjenesteydelser?	Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	06.06.19
C-302/18	X 1. »Skal artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF, der (bl.a.) bestemmer, at tredjelandsstatsborgere for at få status som fastboende udlændinge skal bevise, at de til sig selv og de familiemedlemmer, som de har forsørgerpligt over for, »råder« over faste og regelmæssige indtægter, der er tilstrækkelige til, at de pågældende kan forsørge sig selv og deres familiemedlemmer uden social bistand fra den pågældende medlemsstat, fortolkes således, at der hermed kun menes tredjelandsstatsborgernes »egne indtægter?« 2. »Eller er det herved tilstrækkeligt, at disse indtægter er til rådighed for tredjelandsstatsborgeren, uden at der stilles betingelser med hensyn til indtægternes oprindelse, således at de også kan stilles til rådighed for tredjelandsstatsborgeren af et familiemedlem eller en anden tredjemand?« 3. »Såfremt det sidste spørgsmål besvares bekræftende, er det i dette tilfælde tilstrækkeligt med en bindende erklæring fra tredjemanden, hvormed denne forpligter sig til at sørge for, at ansøgeren om status som fastboende udlænding »til sig selv og de familiemedlemmer, som han har forsørgerpligt over for, råder over faste og regelmæssige midler, der er tilstrækkelige til hans eget og hans familiemedlemmers underhold for at undgå, at de falder det offentlige til byrde«, for at bevise, at ansøgeren kan råde over indtægter som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a), i direktiv 2003/109/EF?«	Udlændinge- og Integrationsministe- riet	GA	06.06.19
C-468/18	R Såfremt en ret i en medlemsstat anmodes om at træffe afgørelse i en sag vedrørende tre anmodninger, nærmere bestemt om opløsningen af ægteskabelige forbindelser for forældrene til et mindreårigt barn, om forældreansvaret over for dette barn og om underholdspligten i forhold til det samme barn, kan bestemmelserne i artikel 3, litra a), artikel 3, litra d), og artikel 5 i forordning nr. 4/2009 da fortolkes således, at den ret, som har kompetence til at påkende skilsmisssagen, som – samtidig – er retten på det sted, hvor sagsøgte har sin sædvanlige bopæl, og den ret, for hvilken sagsøgte har givet møde, kan træffe afgørelse om anmodningen om underhold til barnet, selv om retten har erklæret sig inkompetent med hensyn til forældreansvaret over for det nævnte barn, eller kan anmodningen om underhold da kun afgøres af den ret, som har kompetence til at træffe afgørelse i den verserende sag om forældreansvaret over for dette barn?	Børne- og Socialministeriet	GA	06.06.19

	<ul style="list-style-type: none"> • Såfremt en sag indbringes for en tilsvarende national ret, er anmodningen om underhold til det mindreårige barn da accessorisk i forhold til den verserende sag om forældreansvar som omhandlet i forordningens artikel 3, litra d)? • Såfremt det andet spørgsmål besvares benægtende, er det da til barnets bedste, at den på grundlag af artikel 3, litra a), i forordning (EF) nr. 4/2009 kompetente ret i en medlemsstat træffer afgørelse vedrørende forælders underholdspligt i forhold til mindreårigt barn som følge af det ægteskab, hvorom der anmodes om opløsning, såfremt denne ret har erklæret sig inkompetent for så vidt angår forældreansvaret, idet den med retskraft har fastslået, at betingelserne i artikel 12 i Rådets forordning (EF) nr. 2201/2003 af 27. november 2003 om kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser i ægteskabsager og i sager vedrørende forældreansvar og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1347/2000 ikke er opfyldt? 			
Forenede sager C-349/18, C-350/18 og C-351/18	<p>Kanyeba m.fl.</p> <p>Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører for det første spørgsmålet, om retsforholdet mellem en passager, som ikke køber rejsehjemmel, og befordringsselskabet er af kontraktmæssig eller lovbestemt art. Hvis der ikke er nogen kontrakt, opstår spørgsmålet, om passageren da kan begære beskyttelse mod urimelige vilkår. Endvidere vedrører anmodningen spørgsmålet, om artikel 6 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler (EFT L 95, s. 29) i alle tilfælde er til hinder for, at retten kan mildne et vilkår – i dette tilfælde den af NMBS anvendte afgift – som anses for urimeligt, og i stedet anvende almindelige ansvarsregler, og hvis dette ikke er muligt, under hvilke omstændigheder kan retten da gøre dette.</p> <p>EU-Domstolen er blevet forelagt følgende spørgsmål: – Skal artikel 9, stk. 4, i forordning nr. 1371/2007 af 23. oktober 2007 om jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser, jf. artikel 2, litra a), og artikel 3, i direktiv 93/13, fortolkes således, at der altid opstår et kontraktmæssigt retsforhold mellem befordringsselskabet og passageren, selv når denne benytter sig af befordrerens tjenesteydelse uden at erhverve en rejsehjemmel? – Såfremt det foregående spørgsmål skal besvares benægtende, omfatter beskyttelsen i henhold til doktrinen om urimelige vilkår også en passager, der benytter offentlig transport uden at have erhvervet en rejsehjemmel, og som ved denne handle måde bliver forpligtet til betaling af en afgift ud over transportprisen på grundlag af befordrerens almindelige bestemmelser, der anses for almindeligt forbindende, fordi de er lovbestemte, eller fordi de er blevet bekendtgjort i en officiel publikation fra staten? Er artikel 6 i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler, der bestemmer, at »[m]edlemsstaterne fastsætter, at urimelige kontraktvilkår i en aftale, som en erhvervsdrivende har indgået med en forbruger, i henhold til deres nationale lovgivning ikke binder forbrugeren, og at aftalen forbliver bindende for parterne på i øvrigt samme vilkår, hvis den kan opretholdes uden de urimelige kontraktvilkår, i alle tilfælde til hinder for, at retten kan mildne det vilkår, som anses for urimeligt, eller i stedet anvende</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	11.06.19

	<p>almindelige regler?</p> <p>– Såfremt det foregående spørgsmål besvares benægtende, under hvilke omstændigheder kan den nationale ret mildne det vilkår, som anses for urimeligt, eller erstatte det ud fra almindelige regler[?]</p> <p>– Såfremt det ovenstående spørgsmål ikke kan besvares generelt, opstår det spørgsmål, om artikel 6 i direktiv 93/13 i det tilfælde, hvor det nationale sporvejselskab efter at have grebet en passager i at rejse uden billet sanktionerer denne efter civilretten med en afgift alene eller oven i billetprisen, og retten kommer til det resultat, at afgiften er et urimeligt vilkår som omhandlet i artikel 2, litra a), jf. artikel 3, i direktiv 93/13, er til hinder for, at retten erklærer vilkåret for ugyldigt og anvender almindelige erstatningsregler for at erstatte den skade, som det nationale sporvejselskab har lidt?</p>			
C-628/17	<p>Orange Polska</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 8, sammenholdt med artikel 9 og artikel 2, litra j), i Europa- Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT 2005, L 149, s. 22) fortolkes således, at en erhvervsdrivendes anvendelse af en model til indgåelse af fjernsalgsaftaler om levering af telekommunikationsydelser, hvor forbrugeren skal træffe den endelige transaktionsbeslutning under tilstedeværelse af den kurer, der udleverer standardkontrakten (almindelige forretningsbetingelser), skal anses for at være en aggressiv handelspraksis i form af utilbørlig påvirkning: a) i alle tilfælde, når forbrugeren under kurerens besøg ikke uhindret kan sætte sig ind i standardkontraktens indhold b) kun i tilfælde, hvor forbrugeren ikke forud og individuelt (f.eks. til sin emailadresse, bopælsadresse) har modtaget samtlige standardkontrakter, selv om han har haft mulighed for forud for kurerens besøg selv at sætte sig ind i disses indhold på den erhvervsdrivendes websted c) kun i tilfælde, hvor yderligere omstændigheder tyder på, at den pågældende erhvervsdrivende eller andre på hans vegne har foretaget urimelige handlinger med henblik på at indskrænke forbrugers valgfrihed med hensyn til den transaktionsbeslutning, der skal træffes?</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen Forbrugerombudsmanden	Dom	12.06.19
C-43/18	<p>CFE</p> <p>Sagen vedrører: Udgør en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat udpeger et særligt bevaringsområde i henhold til direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, og som indeholder bevaringsmålsætninger og generelle præventive foranstaltninger af forskriftsmæssig karakter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet? Nærmere bestemt ønskes det oplyst, om en sådan bekendtgørelse er omfattet af artikel 3, stk. 4, idet der er tale om en plan eller et program, som fastlægger rammerne for fremtidige anlægstilladelser til projekter, således at medlemsstaterne skal afgøre, om den kan forventes at få væsentlig indvirkning på miljøet i overensstemmelse med stk. 5? Skal artikel 3, stk. 2,</p>	Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen Energistyrelsen	Dom	12.06.19

	litra b), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af [bestemte planers og programmers] indvirkning på miljøet fortolkes således, at en sådan bekendtgørelse om udpegning falder uden for anvendelsesområdet for direktivets artikel 3, stk. 4?			
C-222/18	VIPA Skal artikel 3, litra k), og artikel 11, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/24/EU af 9. marts 2011 om patientrettigheder i forbindelse med grænseoverskridende sundhedsydelse fortolkes således, at en national lovgivning, der sonder mellem to kategorier af recepter og kun for så vidt angår en af dem tillader, at der udleveres lægemidler til en læge, der udøver sin lægelige virksomhed i en anden stat end denne medlemsstat, i strid med den gensidige anerkendelse af recepter og den frie udveksling af tjenesteydelser og dermed uforenelig hermed?	Lægemiddelstyrelsen	GA	12.06.19
C-321/18	Terre wallonne Sagen vedrører: 1. Er en bekendtgørelse, hvorved en institution i en medlemsstat fastsætter bevaringsmålsætningerne for Natura 2000-nettet i overensstemmelse med direktiv 92/43/EØF om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, en plan eller et program som omhandlet i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet, og nærmere bestemt som omhandlet i nævnte direktivs artikel 3, stk. 2, litra a), eller i artikel 3, stk. 4? 2. Skal en sådan bekendtgørelse i bekræftende fald gøres til genstand for en miljøvurdering i overensstemmelse med artikel 2001/42/EF, selv om en sådan vurdering ikke kræves i henhold til direktiv 92/43/EØF, der har ligget til grund for vedtagelsen af bekendtgørelsen?	Miljø- og Fødevareministeriet Energistyrelsen	Dom	12.06.19
C-75/18	Vodafone Magyarország 1) Skal artikel 49 TEUF, 54 TEUF, 107 TEUF og 108 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en foranstaltning i en medlemsstat, hvorved medlemsstatens lovgivning (lov om en særavgift på telekommunikation) medfører, at den faktiske afgiftsbyrde pålægges udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Er den nævnte virkning indirekte diskriminerende? 2) Er artikel 107 TEUF og 108 TEUF til hinder for en medlemsstats lovgivning, som fastlægger en afgiftspligt, der omfatter en progressiv afgiftssats på omsætningen? Er det indirekte diskriminerende, hvis dette medfører, at den faktiske afgifts øverste trin hovedsageligt gør sig gældende for udenlandsk ejede afgiftspligtige personer? Udgør denne virkning forbudt statsstøtte? 3) Skal momsdirektivets artikel 401 fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der giver anledning til en sondring mellem udenlandske og nationale afgiftspligtige personer? Anses den specifikke afgift for at have karakter af omsætningsafgift? Er der med andre ord tale om en afgift, der er forenelig eller uforenelig med momsdirektivet?	Skatteministeriet Energistyrelsen	GA	13.06.19
C-193/18	Google 1. Skal begrebet »en tjeneste, [...] som udelukkende eller overvejende består i overføring af signaler via elektroniske kommunikationsnet« i artikel 2, litra c), i rammedirektiv 2002/21/EF fortolkes således, at det også omfatter eller kan omfatte webbaserede e-mailtjenester, der leveres via det	Kulturministeriet Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Energistyrelsen	Dom	13.06.19

<p>åbne internet og ikke selv formidler adgang til internettet? a) Skal begrebet nærmere bestemt fortolkes således, at allerede den informationstekniske behandlingsydelse, som udbyderen af en sådan emailtjeneste leverer via sin e-mailserver, idet udbyderen knytter de deltagende fysiske forbindelsers IP-adresser sammen med e-mailadresserne og lægger emails, der er opdelt i datapakker, ud på det åbne internet eller – omvendt – modtager sådanne på basis af forskellige protokoller i internetprotokolfamilien, anses for »overføring af signaler«, eller er det først transmissionen af disse datapakker via internettet, som foretages af Internet (Access) Providers, der udgør en »overføring af signaler«? b) Skal dette begreb nærmere bestemt fortolkes således, at transmissionen af den i datapakker opdelt e-mail via det åbne internet, der foretages af Internet (Access) Providers, kan henregnes til udbyderen af en sådan e-mailtjeneste, således at denne i så henseende også yder en tjeneste, der består i »overføring af signaler«? På hvilke betingelser er en sådan henregning i givet fald mulig? c) Såfremt udbyderen af en sådan e-mailtjeneste enten selv overfører signaler eller Internet (Access) Providers' signaloverføringsydelse under alle omstændigheder kan henregnes til denne udbyder, kan begrebet da navnlig fortolkes således, at en sådan e-mailtjeneste uanset tjenestens eventuelle yderligere funktioner såsom redigering, lagring og organisering af e-mails eller administration af kontaktdata og uanset de tekniske ressourcer, som udbyderen anvender til enkelte funktioner, også »udelukkende eller overvejende« består i overføring af signaler, eftersom tjenestens kommunikationsfunktion ud fra et funktionelt brugersynspunkt er den væsentligste funktion? 2. Såfremt det under punkt 1 nævnte begreb skal fortolkes således, at det som udgangspunkt ikke omfatter webbaserede e-mailtjenester, der leveres via det åbne internet og ikke selv formidler adgang til internettet, kan kriterierne for dette begreb da alligevel undtagelsesvis være opfyldt, når udbyderen af en sådan tjeneste samtidig driver nogle egne elektroniske kommunikationsnet, der er forbundet med internettet og som under alle omstændigheder også kan anvendes til e-mailtjenesten? På hvilke betingelser er dette i givet fald muligt? 3. Hvordan skal begrebet »normalt ydes mod betaling« i artikel 2, litra c), i rammedirektiv 2002/21/EF fortolkes? a) Er det nærmere bestemt en betingelse, at brugerne betaler et gebyr, eller kan betalingen også bestå i en anden modydelse fra brugerne, der er af økonomisk interesse for tjenesteudbyderen, f.eks. idet brugerne aktivt stiller personoplysninger eller andre oplysninger til rådighed eller sådanne oplysninger på anden måde bliver registreret af tjenesteudbyderen i forbindelse med anvendelsen af tjenesten? b) Er det navnlig en betingelse, at betalingen nødvendigvis foretages af den, der modtager tjenesteydelsen, eller kan en delvis eller fuldstændig tredjepartsfinansiering af tjenesten, f.eks. i form af reklame, der vises på tjenesteudbyderens websted, være til tilstrækkelig? c) Henviser begrebet »normalt« i denne sammenhæng nærmere bestemt til de omstændigheder, hvorunder udbyderen af en konkret tjeneste leverer denne tjeneste, eller til de omstændigheder, hvorunder identiske eller sammenlignelige tjenester generelt leveres?</p>			
--	--	--	--

<p>Forenede sager C-203/18 og C-374/18</p>	<p>Deutsche Post et Leymann (sag C-203/18)</p> <p>1. Is the exception set out in Article 13(1)(d) of Regulation (EC) No 561/2006 of the European Parliament and of the Council of 15 March 2006 as amended by Article 45(2) of Regulation (EU) No 165/2014 of the European Parliament and of the Council of 4 February 2014 to be interpreted as covering only vehicles or combinations of vehicles that are used exclusively for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, or can it additionally be applied where the vehicles or combinations of vehicles are used, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service? 2. In the context of the exception referred to in the first question, for the purposes of assessing whether vehicles or combinations of vehicles are used exclusively or, as the case may be, predominantly or to a degree determined in some other way, also for the purpose of delivering packages in the context of the universal service, is the general use of a vehicle or combination of vehicles to be used as a basis for that assessment, or the specific use of a vehicle or combination of vehicles for a single journey?</p> <p>UPS Deutschland e.a. (sag C-374/18)</p> <p>1. Skal artikel 13, stk. 1, i forordning (EF) nr. 561/2006 fortolkes således, at bestemmelsen kun tillader undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006, såfremt et køretøj tilhørende en befordringspligtig virksomhed, jf. definitionen i artikel 2, stk. 13, i direktiv 97/67/EF, i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), i forordning (EF) nr. 561/2006 alene og udelukkende transporterer forsendelser som led i befordringspligten, eller er undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også befordrer andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten?</p> <p>2. Såfremt spørgsmål 1 skal besvares således, at undtagelser fra artikel 5-9 i forordning (EF) nr. 561/2006 også er tilladt, hvis de pågældende køretøjer foruden de forsendelser, der transporteres som led i befordringspligten, også befordrer andre forsendelser, der ikke er omfattet af befordringspligten:</p>	<p>Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>13.06.19</p>
<p>C-261/18</p>	<p>Europa-Kommissionen mod Irland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Irland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 260 TEUF, idet Irland ikke har truffet de nødvendige foranstaltninger til opfyldelse af punkt 1, andet led, i konklusionen i Domstolens dom C-215/06 (1), Kommissionen mod Irland. — Irland tilpligtes at betale Europa-Kommissionen et fast beløb på 1 343,20 EUR ganget med antallet af dage mellem domsafsigelsen i sag C-215/06 og enten datoen for Irlands opfyldelse af sidstnævnte dom eller den dato, hvor der afsiges dom i nærværende sag, afhængigt af hvad der først indtræder, med et minimum for det faste beløb på 1 685 000 EUR. — Irland tilpligtes at betale Kommissionen en tvangsbøde på 12 264 EUR pr. dag fra datoen for afsigelsen af dom i nærværende sag til datoen for Irlands opfyldelse af dom C-215/06. — Irland tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Miljø- og Fødevare- ministeriet Udenrigsministeriet</p>	<p>GA</p>	<p>13.06.19</p>

C-363/18	<p>Organisation juive européenne et Vignoble Psagot</p> <p>Sagen vedrører: Påbyder EU-retten, og navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1169/2011 af 25. oktober 2011 om fødevareinformation til forbrugerne, såfremt angivelsen af oprindelsen af et produkt, som falder ind under denne forordnings anvendelsesområde, er obligatorisk, at det angives, at et produkt kommer fra et område, der har været besat af Israel siden 1967, og at det præciseres, at produktet kommer fra en israelsk bosættelse, hvis dette er tilfældet? Såfremt dette ikke er tilfældet, giver forordningens bestemmelser, bl.a. bestemmelserne i forordningens kapitel VI, da en medlemsstat mulighed for at kræve sådanne angivelser?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Forbrugerombudsmanden Toldstyrelsen	GA	13.06.19
Forenede sager C-364/18 og C-365/18	<p>Eni m.fl.</p> <p>Sagerne vedrører: – Er bestemmelserne i artikel 6, stk. 1, i direktiv 94/22/EF og sjette betragtning hertil til hinder for en national lovgivning, navnlig artikel 19, stk. 5a, i lovdekret nr. 625/1996, som fortolket af Consiglio di Stato i dom nr. 290/2018, hvorefter det er tilladt med henblik på betaling af royalties at kræve anvendelse af energikvoteparameteren, som er baseret på prisen for råolie og andre brændstoffer, i stedet for Pfor-indekset, som er knyttet til gasprisen på korttidsmarkedet?</p>	Energistyrelsen	GA	13.06.19